

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **N. V. L.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2025, č. j. CPR-28539-3/ČJ-2025-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2026, č. j. 35 A 1/2026-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 18. 11. 2024, č. j. KRPK-2498-107/ČJ-2023-190022 (dále jen „správní orgán prvního stupně“), byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně mu byla stanovena doba k opuštění území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 5. 2025, č. j. CPR-2066-3/ČJ-2025-930310-V243, změnila toto rozhodnutí tak, že část výroku, kterým byl konstatován postup podle § 120a zákona o pobytu cizinců, vypustila a ve zbývajících částech rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 6. 2025, žalobce byl tedy povinen vycestovat z území členských států EU do 2. 7. 2025.

[2]V poslední den této lhůty podal žalobce žádost o stanovení nové doby k vycestování podle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán prvního stupně řízení o této žádosti usnesením ze dne 24. 7. 2025, č. j. KRPK-2498-127/ČJ-2023-190022, zastavil podle § 102 odst. 4 správního řádu, neboť žádost žalobce neodůvodňovala zahájení nového řízení. Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 11. 2025, č. j. CPR-28539-3/ČJ-2025-930310-V243, zamítla odvolání žalobce a uvedené usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3]Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 26. 2. 2026, č. j. 35 A 1/2026-40, zamítl jako nedůvodnou.

[4]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, kterou na výzvu soudu doplnil. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí o odvolání a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila a toliko odkázala na shromážděný spisový materiál.

[5]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[6]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[7]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[8]Stěžovatel považuje kasační stížnost za přijatelnou s ohledem na to, že bylo zasaženo do jeho hmotně-právního postavení, jelikož mu byla uložena povinnost opustit území členských států EU, v důsledku čehož je mu znemožněno podílet se na výchově nezletilých dětí, které jsou na jeho péči závislé, neboť jejich matka pracuje a nemůže se jim plně věnovat. Tím je nepřiměřeně zasaženo do práva na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu nezletilých dětí.

[9]V první řadě považuje Nejvyšší správní soud za nutné poukázat na skutečnost, že usnesením ze dne 5. 3. 2026, č. j. 4 Azs 276/2025-64, odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost stěžovatele, kterou brojil proti rozsudku krajského soudu ze dne 3. 11. 2025, č. j. 17 A 35/2025-78. Jím krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2025, č. j. CPR-2066-3/ČJ-2025-930310-V243, v důsledku čehož bylo potvrzeno rozhodnutí o povinnosti stěžovatele opustit území členských států EU. Kasační soud se v tehdy projednávané věci s ohledem na dosavadní judikaturu vypořádal s námitkami

pokračování

stěžovatele o nedostatečném zjištění skutkového stavu s ohledem na nejlepší zájem nezletilých dětí a rovněž s otázkou přiměřenosti dopadu uložení povinnosti opustit území do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života a stejného práva jeho družky a tří nezletilých dcer. Obsah usnesení č. j. 4 Azs 276/2025-64 je účastníkům řízení známý, a proto Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné jej na tomto místě opakovat a pro stručnost na něj odkazuje.

[10] Skutková a právní argumentace stěžovatele ve vztahu k výše popsané problematice je neměnná. Těžištěm kasační stížnosti je tvrzení, že řízení o stanovení nové doby k vycestování podle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 101 písm. c) správního řádu je novým rozhodnutím ve věci. V takovém případě je podle něho povinností správních orgánů opětovně zjistit skutkový stav věci a zabývat se navrženými důkazy, což neučinily. V této souvislosti odkazuje stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39. Krajský soud však kladl nedostatečně zjištěný skutkový stav k tíži stěžovateli. Správní orgány mají ostatně v situaci, kdy má být posouzen nejlepší zájem nezletilých dětí, zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, i bez návrhu žadatele. Podle naposledy zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu je smyslem a účelem nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) zákona o pobytu cizinců odstranění tvrdosti původního rozhodnutí, jestliže v pravomocně rozhodnuté věci existují natolik vážné důvody, že je třeba kvůli nim prolomit překážku věci rozhodnuté. V přímém rozporu s tímto judikátem je dále právní názor krajského soudu, že závěr o nepřiměřené tvrdosti původního rozhodnutí o povinnosti opustit území musí být založen na právních či skutkových okolnostech, které se projeví až po jeho vydání. Kasační soud totiž konstatoval, že nemusí nezbytně dojít ke změně skutkových okolností, byť zpravidla tomu tak je. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že i za nezměněného skutkového a právního stavu je možné přistoupit ke stanovení nové doby k opuštění území členských států EU. Krajský soud v napadeném rozsudku zmínil rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2025, č. j. 22 Azs 82/2025-35, jehož závěry však nerespektoval. Kasační soud totiž podle stěžovatele v uvedeném rozsudku konstatoval, že bylo-li shledáno přiměřeným rozhodnutí o povinnosti opustit území, neznamená to automaticky, že za nezměněného skutkového a právního stavu nebude možné stanovit novou dobu pro vycestování cizince. Krajský soud, potažmo žalovaná ztotožnily hodnocení důvodů žádosti o stanovení nové doby k vycestování s posouzením přiměřenosti dopadu povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života stěžovatele. V důsledku toho podle stěžovatele rovněž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[11] K této kasační argumentaci Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud vypořádal veškeré námitky stěžovatele (viz podrobně níže), přičemž jeho úvahy jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasně patrné, srozumitelné a logické. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Vadu nepřezkoumatelnosti nezpůsobuje ani ztotožnění se se závěry správního orgánu, resp. odkaz

na ně. Smyslem soudního přezkumu totiž není opakovat již správně vyřčené, nýbrž postačí, pokud je na dříve učiněné závěry odkázáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86).

[12] Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné poukázat na skutečnost, že stěžovatel ignoruje některá z východisek, na nichž krajský soud odůvodnění napadeného rozsudku vystavěl. Ten totiž vycházel z toho, že „*k vyhovění žádosti je nutné, aby byla shledána existence důvodů podle § 174a odst. 2 a současně aby tyto důvody byly shledány závažnými ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu (srov. usnesení NSS č. j. 5 Azs 51/2025-28, odst. 18; a jemu předcházející rozsudek KS v Plzni č. j. 63 A 18/2024-48 ze dne 5. 2. 2024)*“ (viz odstavec 21 napadeného rozsudku). V návaznosti na to dospěl k dílčímu závěru, že „*stanovení nové doby k vycestování neslouží ke skutkové revizi původního rozhodnutí ani k přehodnocení jeho předchozích závěrů. Závěr o nepřiměřené tvrdosti původního rozhodnutí o povinnosti opustit území musí být založen na právních či skutkových otázkách, které se projeví po tomto rozhodnutí (původně existující skutečnosti, které jen následně vyšly najevo jsou důvodem pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu)*“. V odstavci 24 následně krajský soud poukázal na to, že „*[v] řízení o žádosti o stanovení nové doby k vycestování je tedy třeba zohlednit odlišnost předmětu řízení od řízení o stanovení povinnosti opustit území. Nelze však ignorovat to, že v obou těchto řízeních je významnou otázkou dopad do rodinného či soukromého života cizince. Liší se tedy předmět řízení, nikoliv nutně rozhodné otázky. I v řízení o žádosti o stanovení nové doby k vycestování lze proto vzít v potaz, jak byla tato otázka dříve posouzena (srov. cit. usnesení NSS č. j. 5 Azs 51/2025-28, odst. 16 a 20; toto rozhodnutí ostatně předchází žalobcem cit. rozsudku č. j. 22 Azs 82/2025-35). Jde o instituty související z hlediska obsahu, ale také procesně: stanovení povinnosti opustit území, stanovení nové doby k vycestování a nové stanovení povinnosti opustit území na sebe mohou navazovat v různém pořadí (srov. např. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 107/2021-38 ze dne 24. 8. 2022, kde na stanovení povinnosti opustit území navazovalo stanovení nové doby k vycestování, na které navazovalo opětovné stanovení povinnosti opustit území). Bylo by nelogické, aby nemohly být zohledněny stejné skutečnosti.*“

[13] Z výše uvedeného je zřejmé, že si krajský soud plně uvědomoval odlišnost předmětu řízení, jímž byla stěžovateli uložena povinnost opustit území členských států EU, a rozhodnutím o žádosti o stanovení nové doby k jejímu splnění. Vzhledem k podobnosti těchto institutů je však podle krajského soudu možné vycházet z totožných skutečností.

[14] Dále krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 22 Azs 82/2025-35, avšak pouze v té souvislosti, že „*[z] něj totiž plyne toliko to, že nelze (bez dalšího) zaměňovat řízení o stanovení povinnosti opustit území a řízení o žádosti o stanovení nové doby k vycestování, tj. že si rozhodující orgán musí být vědom odlišného předmětu řízení, a že na nevhodnost zaměňování upozorňoval již žalobce (odst. 15–17 rozhodnutí). Nic bližšího Nejvyšší správní soud neuvedl, nerekapituloval ani ony výhrady žalobce; věc bez dalšího vrátil krajskému soudu, aby svůj názor vyjádřil jako první.*“ Krajský soud tedy z tohoto rozsudku nevyvozoval žádné obecné právní závěry.

[15] Krajský soud při posouzení věci vycházel také z usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 51/2025-28. V nastalé situaci je třeba posoudit, zda jsou závěry v něm vyslovené v rozporu s dosavadní judikaturou kasačního soudu, zejména pak se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem č. j. 4 Azs 235/2017-39.

pokračování

[16] K tomuto rozsudku se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil právě v usnesení č. j. 5 Azs 51/2025-28, v němž dovodil, že oproti jím posuzovanému případu stěžovatel v tehdy projednávané věci neuvedl žádnou skutečnost, která by svědčila o jeho nenahraditelné roli v rodině, a ani z jeho žádostí žádné takové okolnosti nevyplynuly. V obdobné situaci je rovněž stěžovatel v nyní projednávané věci. Správní orgán prvního stupně totiž na straně 5 svého usnesení konstatoval, že stěžovatel „*neuvedl žádnou skutečnost a činnost, která by představovala nenahraditelnou roli, a ani z žádosti nevyplynají žádné okolnosti, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost jmenovaného na území, tedy vyhovění žádosti ve věci stanovení nové doby k vycestování. Vždyť obdobnou situaci, kdy zůstane na výchovu a péči o děti jen jeden z rodičů (v tomto případě matka), řeší mnoho žen, které se ocitnou samy bez pomoci manžela (druha). Jak bylo v předchozím řízení prokázáno, družka jmenovaného situaci, kdy se musela postarat o rodinu, již v minulosti zvládla (...) Navíc jí s péčí o dcery mohou pomoci ostatní rodinní příslušníci (na území České republiky) žije také otec jmenovaného a mladší sestra s uděleným trvalým pobytem a mladší bratr, který již získal české občanství) nebo může družka jmenovaného využít služeb paní na hlídání, s čímž už má zkušenost nebo může využít předškolní zařízení.*“

[17] V usnesení č. j. 5 Azs 51/2025-28 vycházel Nejvyšší správní soud také z to toho, že „*z § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývají tři skutečnosti, které jsou správní orgány povinny v daném řízení zohlednit: 1) existence nezletilých dětí cizince, které pobývají na území České republiky a plní zde povinnou školní docházku, 2) celková doba pobytu cizince na území České republiky a 3) jiné rodinné a společenské vazby. Správní orgány jsou povinny tyto skutečnosti zohlednit, avšak jejich existence bez dalšího nevede k automatickému vyhovění žádosti a stanovení nové doby k vycestování, jak konstatoval i krajský soud. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Správní orgán stanoví novou dobu k vycestování, pokud k tomu shledá důvody, přičemž v případech, při jejichž řešení rozhoduje správní orgán na základě správní úvahy (jako žalovaná v projednávané věci), musí být tato jeho úvaha náležitým způsobem odůvodněna.*“

[18] Výše uvedené okolnosti přitom správní orgány vzaly v potaz a podrobně se jimi zabývaly, přičemž vycházely z obsahu správního spisu (viz podrobně rozhodnutí žalované na stranách 6 až 9). Dokazování dále nedoplňovaly, resp. neopakovaly právě s ohledem na absenci nově tvrzených skutečností. V zásadě jedinou nově tvrzenou skutečností je narození dcery (X). Správní orgány vycházely z předchozích zkušeností se situací stěžovatele a jeho rodiny. Ten se totiž v době, kdy byla nyní prostřední dcera ve věku 1 a půl roku (nyní 12 let) a nejstarší dcera ve věku 6 let (nyní 16 let), skrýval po dobu 20 měsíců ve Vietnamu kvůli trestnímu stíhání v České republice. Kvůli trestné činnosti si následně odpykal nepodmíněný trest odnětí svobody v délce roku a půl. Družka stěžovatele zvládla výchovu a finanční zabezpečení dětí i bez pomoci stěžovatele, není tedy důvod předpokládat, že by si s nastalou situací neporadila. Za těchto okolností nebylo nezbytné doplnit dokazování o stanovisko Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), jak se domnívá stěžovatel, neboť podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jsou-li dostatečně objasněny rodinné poměry jinými prostředky, není potřeba opatřovat si stanovisko OSPOD či vyslýchat nezletilé děti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 Azs 61/2023-54).

[19] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány zjistily skutkové okolnosti případu ve vztahu k žádosti o stanovení nové doby k vycestování s ohledem na tvrzení stěžovatele zcela dostatečně a v souladu s právními předpisy i ustálenou judikaturou správních soudů. Napadený rozsudek, který se s jejich závěry ztotožnil, lze pak z uvedených důvodů považovat za přezkoumatelný i zákonný, přičemž krajský soud se nedopustil ani žádného jiného pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu